PARLAMENT EUROPEJSKI

2004 *2009*

Dokument z posiedzenia

15.12.2008 B6-0627/2008

PROJEKT REZOLUCJI

w odpowiedzi na pytanie wymagające ustnej odpowiedzi B6-0492/2008

zgodnie z art. 108 ust. 5 Regulaminu

złożyli:

– Ingeborg Gräßle w imieniu grupy politycznej PPE-DE
– Paulo Casaca w imieniu grupy politycznej PSE
– Jorgo Chatzimarkakis w imieniu grupy politycznej ALDE
– Mogens Camre w imieniu grupy politycznej UEN
– Bart Staes w imieniu grupy politycznej Verts/ALE
– Søren Bo Søndergaard w imieniu grupy politycznej GUE/NGL

w sprawie podejścia Rady do zmiany rozporządzenia w sprawie OLAF-u

B6-0627/2008

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie podejścia Rady do zmiany rozporządzenia w sprawie OLAF-u

Parlament Europejski,

– uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 16 grudnia 2003 r.[1],

– uwzględniając wniosek Komisji w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF)[2] oraz rezolucję legislacyjną Parlamentu z dnia 20 listopada 2008 r.[3] w sprawie tego wniosku,

– uwzględniając własne pytanie ustne B6-0492/2008 skierowane do Rady,

– uwzględniając art. 108 ust. 5 Regulaminu,

A. mając na uwadze, że dziesięć lat po utworzeniu w 1999 r. jako operacyjnego urzędu mającego na celu ochronę interesów finansowych Wspólnoty OLAF zdobył cenne doświadczenia w przeciwdziałaniu nadużyciom i korupcji,

B. mając na uwadze, że należy poprawić ramy regulacyjne OLAF-u w oparciu o praktyczne doświadczenia zebrane przez ten urząd,

C. mając na uwadze, że obie instytucje tworzące organ legislacyjny UE powinny ściśle współpracować w ramach procedury współdecyzji w celu dostosowania ram regulacyjnych przeciwdziałania nadużyciom finansowym do aktualnych potrzeb,

D. mając na uwadze, że Parlament opowiedział się znaczącą większością głosów za wyborem 20 listopada 2008 r. na pierwsze czytanie dotyczące reformy rozporządzenia w sprawie OLAF-u,

1. uważa, że zachodzi pilna potrzeba wyjaśnienia ram regulacyjnych OLAF-u w celu dalszego zwiększenia skuteczności dochodzeń w sprawie nadużyć finansowych i zagwarantowania koniecznej niezależności urzędu, przy pełnym uwzględnieniu doświadczeń zdobytych przez OLAF od czasu jego powołania w 1999 r. w miejsce UCLAF;

2. przypomina Radzie, że rezolucja legislacyjna Parlamentu z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie rozporządzenia w sprawie OLAF-u doprowadzi do znaczącego zwiększenia

[1] Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.
[2] COM(2006)0244.
[3] P6_TA-PROV(2008)0553.

skuteczności i jakości dochodzeń prowadzonych przez OLAF poprzez wzmocnienie gwarancji proceduralnych, roli Komitetu Nadzoru, domniemania niewinności, prawa obrony osób, wobec których prowadzone jest dochodzenie, i praw informatorów, przyjęcie jasnych i przejrzystych przepisów dotyczących dochodzeń oraz poprawę współpracy z właściwymi organami krajowymi i instytucjami UE;

3. wzywa francuską i czeską prezydencję UE do przedstawienia kalendarza negocjacji z Parlamentem opartego na rozporządzeniu (WE) nr 1073/99, potwierdzając tym samym, że dokładają one wszelkich starań w celu zagwarantowania szybkiego przyjęcia wspólnego stanowiska i uniknięcia dalszych nieuzasadnionych opóźnień;

4. uważa, że stanowisko Rady, opowiadającej się za zwykłą konsolidacją trzech istniejących podstaw prawnych dochodzeń OLAF-u, nie jest uzasadnionym argumentem, wykluczającym natychmiastowe rozpoczęcie negocjacji w sprawie rozporządzenia nr 1073/99, ponieważ zwykła konsolidacja nie poprawi ram prawnych dochodzeń w sprawie nadużyć finansowych OLAF-u i dlatego stanowi znaczącą stratę czasu w kontekście dążenia do nasilenia walki z nadużyciami finansowymi; w związku z tym opowiada się za przekształceniem prawodawstwa UE dotyczącego zapobieganiu nadużyciami finansowym, w tym rozporządzeń WE nr 1073/99, 2185/96 i 2988/95, które to przekształcenie powinno opierać się na zmienionym rozporządzeniu (WE) nr 1073/99;

5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, właściwym komisjom parlamentarnym państw członkowskich, Europejskiemu Trybunałowi Obrachunkowemu oraz krajowym organom kontroli państw członkowskich.